

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/30/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010466
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818010466.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému M. B., nar. X.XX.XXXX v K., trvale bytom J. C., Ul. 4. apríla XXX/XXX, okres O., trestne stíhaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení zákona číslo 274/2017 Z. z., na neverejnom zasadnutí dňa 26. novembra 2020 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza a obžalovaného M. B. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/91/2018 zo dňa 5. marca 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 3 Tr. por. sa zrušuje napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. sa vec vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/91/2018 zo dňa 5. marca 2019 bol obžalovaný M. B. uznaný vinný z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení zákona číslo 274/2017 Z. z., na skutkovom základe, že dňa 12. mája 2018 v čase o 22:00 hodine na terase rodinného domu v J. C. na ulici 4. apríla číslo XXX/XXX, po predchádzajúcej hádke s jeho manželkou - poškodenou J. B., po tom, čo poškodenú J. B. hanlivo poslal preč, mu ona nadala, že je psychopat a obliala ho 0,05 l pohárom vodky, ktorú obžalovaný pil, sa obžalovaný postavil, pristúpil k poškodenej, pričom medzi nimi došlo k fyzickému kontaktu a obžalovaný silno tlačil poškodenú tak, že plastová stolička, na ktorej poškodená sedela sa zlomila a spadli obaja na zem, pričom obžalovaný sa poškodenej dvakrát po sebe vyhrážal, že ju zabije a že si odsedí dva a pol roka a je mu to jedno a ďalej jej hanlivo nadával, čo trvalo cca 5 minút, po čom chcela poškodená J. B. zavolať políciu, no obžalovaný jej zobral jej mobilný telefón a tento odhodil, no nepoškodil ho, čím svojím konaním spôsobil poškodenej J. B. hematóm veľkosti 2 centimetre x 3 centimetre v retroaurikulárnej oblasti vpravo, v hornej ventrážnej časti krku obojstranne, výraznejšie vpravo a exkoriácie (odreniny kože), ktoré si vyžiadalo ošetrenie v Nemocnici s poliklinikou v Bojniciach a toto jeho konanie vzbudilo dôvodnú obavu o život a zdravie poškodenej J. B..

Bol za to odsúdený podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 56 ods. 1, 2 Trestného zákona na peňažný trest vo výške 400 eur a Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad zmarenia uloženého peňažného trestu mu bol stanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiace.

Citovaný rozsudok súdu prvého stupňa nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podali odvolanie prokurátor proti výrokom o uloženom treste v neprospech obžalovaného a obžalovaný M. B. proti všetkým výrokom tohto rozsudku.

Prokurátor v úvode písomných dôvodov odvolania poukázal na obsah výrokovej časti napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol nasledovné:

„Rozsudok súdu vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného považujem za zákonný. Výrok rozsudku o uložení trestu vzhľadom na osobu obžalovaného a okolnosti skutku považujem za neprimeraný a preto s odvolaním napadnutým výrokom rozsudku si dovoľím nesúhlasiť.

Podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona kto sa inému vyhráza smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu a čin spácha závažnejším spôsobom konania - násilím a na chránenej osobe - blízkej osobe potrestá sa odňatím slobody na 6 mesiacov až 3 roky.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona 1) súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

b) prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatel'ovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

Podľa § 56 ods. 2 bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá.

Až za predpokladu splnenia zákonných podmienok upravených v § 56 ods. 2 Trestného zákona je súd oprávnený pristúpiť k uloženiu peňažného trestu. Žiadny páchatel' trestnej činnosti, ktorou sa nesnažil získať majetkový prospech, nemá zákonný nárok na uloženie peňažného trestu, k tomuto možno pristúpiť len po splnení zákonných podmienok.

Súd svoje rozhodnutie o uložení peňažného trestu odôvodnil prihliadnutím na osobu obžalovaného, jeho doterajší spôsob života, okolnosti prípadu, pričom ale neuviedol aké konkrétne okolnosti prípadu, aké konkrétne okolnosti doterajšieho spôsobu života a okolnosti na strane obvineného viedli súd k výroku o treste. Záverom súd len konštatoval, že mal za to, že takto uložený peňažný trest bude v dostatočnej miere vplývať na prevýchovu obžalovaného.

Predovšetkým je potrebné konštatovať, že vyššie citované odôvodnenie nezodpovedá podmienkam uloženia peňažného trestu za prečin, ktorým sa páchatel' nesnažil získať majetkový prospech. Týmito podmienkami sú povaha spáchaného prečinu a možnosti nápravy páchatel'a.

Povaha spáchaného prečinu sa nevzťahuje na osobu páchatel'a, ani na možnosti jeho prevýchovy a nápravy, ale sa týka spáchaného trestného činu, najmä pokiaľ ide o spôsob jeho spáchania, mieru zavinenia páchatel'a, pohnútku, situáciu a prostredie, za ktorých k jeho spáchaniu došlo, ako aj spoločenské pomery v čase a na mieste spáchania trestného činu.

Pri hodnotení povahy spáchaného skutku je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že obžalovaný sa násilného a agresívneho konania voči poškodenej - svojej manželke dopúšťal dlhodobo, najmä v ostatnom období pred skutkom v čase postupného rozpadu manželského vzťahu a opakovane ju fyzicky napadol, pričom tieto predchádzajúce útoky poškodená neoznamovala na políciu. Zároveň dôležitou je okolnosť, že obžalovaný svojim konaním úmyselne naplnil nie jeden ale dva znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty stíhaného prečinu, pričom predovšetkým spáchanie skutku násilím posúva hodnotenie povahy stíhaného skutku do roviny, v ktorej nie je na mieste postihovať také konanie miernym peňažným trestom na samej dolnej hranici trestnej sadzby. Vyššie uvedené skutočnosti zároveň

definujú možnosti, resp. v danom prípade nemožnosti nápravy obžalovaného uloženým miernym peňažným trestom.

V predmetnej trestnej veci mám preto za to, že neboli naplnené podmienky pre uloženie peňažného trestu.

V zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona je hlavným a základným účelom trestu zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že sa mu zabráni v páchaní trestnej činnosti. U obžalovaného M. B. nemožno tento účel dosiahnuť inak, ako uložením podmiennečného trestu odňatia slobody, ktorý bude počas plynutia skúšobnej doby pôsobiť voči obžalovanému výchovnejšie a aj preventívnejšie ako peňažný trest na samej dolnej hranici, ktorého vplyv na správanie sa obžalovaného je len jednorazový.

S poukazom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Prievidzi vo výroku o treste a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanému M. B. sám podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 50 ods. 1 Trestného zákona v prvej polovici zákonného rozpätia.“

Obžalovaný v písomnom podaní zo dňa 26.3.2019 prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil ním podané odvolanie a zároveň aj podal vyjadrenie k odvolaniu prokurátora. V tomto podaní uviedol nasledovné:

„K výroku o vine:

Preukázanie mojej viny súd v napadnutom rozsudku odôvodňuje tým, že poškodená podrobne opísala, čo sa v predmetný deň odohralo medzi nami, nepriamo to má vyplývať aj z výpovede svedka Q. J. z prípravného konania, z výpovede znalca M.. O. W. a z listinných dôkazov. To je všetko. To je celé odôvodnenie preukázania mojej viny. Nachádza sa na štvrtej strane odôvodnenia napadnutého rozsudku v treťom odseku textu. Toto je výsledok hodnotenia dôkazov súdu prvého stupňa.

Už tu na úvod podľa môjho názoru stojí za zmienku to, že súd ani len neuvádza, ktoré listinné dôkazy by mali túto moju vinu preukazovať. Určite to zrejme nebudú tie listinné dôkazy, ktoré súd prvého stupňa neuviedol ani v zápisnici o hlavnom pojednávaní, a ani ich neuvádza v rozsudku (bližšie v časti odvolania smerujúceho proti konaniu, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku).

S mojou obhajobou sa súd prvého stupňa vporiadal rovnako v podobne stručnej rovine a síce, že moju obranu spočívajúcu v tom, že výpoveď poškodenej je nedôveryhodná, pretože bola odsúdená, považoval súd za účelovú.

Takéto stručné výroky, kedy súd založí odsúdenie človeka na jednej, či dvoch vetách, je potrebné podrobiť preskúmaniu z hľadiska skutočného obsahu vykonaného dokazovania.

V skutkovej vete napadnutého rozsudku sa uvádza o. i. nasledovné:

„Dňa 12. mája 2018 v čase o 22.00 hodine na terase rodinného domu v J. C. na ulici 4. apríla číslo XXX/XXX, po predchádzajúcej hádke s jeho manželkou - poškodenou J. B., po tom, čo poškodenú J. B. hanlivo poslal preč, mu ona nadala, že je psychopat a obliala ho 0,05 1 pohárikom vodky, ktorú obžalovaný pil, sa obžalovaný postavil, pristúpil k poškodenej, pričom medzi nimi došlo k fyzickému kontaktu“

Z akých dôkazných prostriedkov mohol mať súd prvého stupňa za preukázané, že sa udalosti skutku dňa 12.05.2018 začali odohrávať takto?

Svedkyňa poškodená v prípravnom konaní vo svojej výpovedi zo dňa 14.05.2018 (oboznámená prebratím obrazovo - zvukového záznamu na hlavnom pojednávaní dňa 15.10.2018) uvádzala: „Stalo sa to, že sme sedeli na terase, ja som prišla z práce, M. už mal niečo vypité, mali sme naliatu vodku na stole a začalo sa to zase hádkou, rozprávanie o tom, či už mám bývanie, či už som si našla byt, kedy

odídem, tak som mu povedala, že som si ešte nenašla, načo potom mi tam začal, že mám si ísť za tými s prepáčením trtkáčmi a podobne a že som obyčajná kurva, čo som ja už neznesla, chytila som pohárik, môj čo som mala vodku a vyliala som mu ju na tvár s tým, že on sa postavil,“

Ja som k týmto udalostiam vypovedal v prípravnom konaní dňa 13.05.2018, že „včera dňa 12.05.2018 v čase o cca 21.00 hod., kedy som ja sedel na terase v mieste nášho trvalého pobytu, kde som si ja spravil kávu a potom za mnou prišla aj moja manželka, ktorá sa v tom čase vrátila domov a sadla si ku mne na terasu, pričom sme spoločne pili vodku, kde sme vypili asi po 3 štamprlíky vodky s džúsom, pričom sme sa začali baviť o rôznych veciach, kde mi povedala, že ona ide prepísať auto, ktoré nejako kúpil asi pred tromi týždňami, kde ja som jej uviedol, že ak je to auto kupované na Q., musí ísť k prepisu on. Potom začala rozprávať o nejakých chlapoch, čo s nimi niečo má, na čo som jej aj povedal, že čo si to dovoľuje mi takto rozprávať a ona mi v tom začala nadávať, konkrétne, že som hajzel, ty si špina a už neviem uviesť ako. Ona potom chytila po sediačky jej pohárik vodky, čo mala naliaty a šplechla mi ho do tváre, na čo som sa ja postavil“

Podľa nás oboch, nebol v danom čase pri nás nikto prítomný. Poškodená však vo svojej výpovedi na pojednávaní v rozvodnom konaní uviedla, že tam mala byť maloletá dcéra K., čo však údajne na radu policajta neuviedla v oznámení a vo svojej následnej výpovedi.

Ak teda v trestnom konaní obaja zhodne uvádzame, že sme tam boli iba my sami, ako mohol súd prvého stupňa dospieť k nekritickému prevzatíu výpovede poškodenej? Som toho názoru, že absolútne bezrozporne sú z doteraz odcitovanej sekvencie skutkovej vety napadnutého rozsudku preukázané iba tie skutočnosti, že to bolo na terase môjho rodinného domu, dňa 12.05.2018, v čase medzi 21.00 hod. a 22.00 hod. a že došlo k hádke ak vyliatiu pohárika do mojej tváre, načo som sa ja postavil. Všetko nad tento rámec a síce, že som mal poškodenú hanlivo poslať preč, že malo byť 22.00 hod. (k mojej výpovedi boli priložené aj fotografie z môjho telefónu, ktoré súd prvého stupňa nevykonal ako dôkazy, hoci na ne v mojej čítanej výpovedi odkazujem, a z týchto vyplýva, že o 21:40 hod. som telefonoval môjmu synovi z prvého manželstva M. B., aby k nám prišiel, t. j. už bolo po incidente, teda poškodená neuvádza správny čas - 22.00 hod.), je súčasťou skutkovej vety napadnutého rozsudku len z jediného dôvodu - a síce, že súd absolútne uveril poškodenej. Nie je mi zrejmé, ako pravdivosť jej výpovede obstojí v porovnaní aj s ostatnými dôkazmi, ktoré uvediem ďalej. Nebudem sa teraz vyjadrovať k tomu, že o moju výpoveď v danom okamihu súd prvého stupňa ani „nezavadiť“.

Zaujímavejšie to však začína byť ďalej. Skutková veta napadnutého rozsudku pokračuje:

„... pristúpil k poškodenej, pričom medzi nimi došlo k fyzickému kontaktu a obžalovaný silno tlačil poškodenú tak, že plastová stolička, na ktorej poškodená sedela sa zlomila a spadli obaja na zem, pričom obžalovaný sa poškodenej dvakrát po sebe vyhrážal, že ju zabije a že si odsedí dva a pol roka a je mu to jedno a ďalej hanlivo nadával, čo trvalo cca päť minút, po čom chcela J. B. zavolať políciu, no obžalovaný jej zobral telefón a tento odhodil, no nepoškodil ho, čím svojím konaním spôsobil poškodenej J. B. hematóm veľkosti 2 centimetre x 3 centimetre v retroaurikulárnej oblasti vpravo, v hornej ventrájnej časti krku obojstranne, výraznejšie vpravo a exkoriácie (odreniny kože), ktoré si vyžiadalo ošetrenie v Nemocnici s poliklinikou v Bojniciach a toto jeho konanie vzbudilo dôvodnú obavu o život a zdravie poškodenej J. B..“

Tu pôvodne obsahovala skutková veta podanej obžaloby aj výrok o tom, že som mal poškodenú škrtiť. Toto považujem za najväčšie zlyhanie v myšlienkovom postupe súdu prvého stupňa. Súd škrtenie zo skutku vypustil, s ohľadom na výsluch znalca, ktorý kategoricky škrtenie odmietol. Tým však dospel súd prvého stupňa (hoci to takto explicitne neuvádza, je to však samo sebou) k záveru, že poškodenej neveril, že som ju škrtil. A poškodená uvádza o škrtení toto:

„... chytil ma dvoma rukami kolo krku, tlačil, tlačil, tlačil ... A trvalo to 5 minút, čo ma škrtil, čo ma držal ... vyhrážal sa mi zabitím pri tom škrtení (úvod 9. strany zápisnice o výsluchu poškodenej zo dňa 14.05.2018, oboznámený obrazovo - zvukový záznam jeho prehratím na hlavnom pojednávaní dňa 15.10.2018)... Škrtil ma, škrtil ma (dtto, odpoveď na otázku povereného príslušníka PZ - Ako Vás fyzicky napadol?)... celou váhou mi chytil krk a tlačil, tlačil, tlačil, prstami (dtto, odpoveď na otázku povereného príslušníka PZ - Popíšte to (fyzické napadnutie)) ... 5 minút to mohlo byť, minimálne 5 minút to bolo (dtto, otázka povereného príslušníka PZ - Koľko trval útok)... Škrtil ma, chytil ma, škrtil ma (str. 10 zápisnice

zo dňa 14.05.2018, odpoveď na otázku povereného príslušníka v úvode strany, kde ju konfrontoval s mojou výpoveďou)."

Čo zostane z výpovede poškodenej, ak jej neuveríme, že som ju škrtil? Ak ona mala strach zo škrtenia (pre úplnosť poukazujem ba poslednú odpoveď poškodenej v zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 13.05.2018, z ktorej to vyplýva, že má dôvodnú obavu z toho, že ju naozaj zaškrtil), a teraz toto vypustíme, z čoho budeme vyvodzovať naďalej existenciu dôvodnej obavy o život a zdravie? Poškodená povedala, že ju mala zo škrtenia, znalec uviedol, že zranenia jej nemohli vzniknúť škrtením, tak súd dospel k záveru, že dôvodnú obavu o život a zdravie som vyvolal (okrem verbálneho prejavu) silným tlačením. Silné tlačenie na krk rukami sa označuje ako škrtenie. Škrtenie je však vylúčené - znalec navyše uviedol, že to nemohlo byť spôsobené vôbec rukou, ale že to muselo byť spôsobené nejakým predmetom. Súd prvého stupňa neodkázal z výsluchu znalca zistiť žiadny predmet, ktorý by prichádzal do úvahy. Rovnako je tomu tak aj v prípade môjho výsluchu (neškrtil som ju) a výsluchu poškodenej („škrtil ma“, teda rukami). Napriek tomu v rozpore so všetkými dôkazmi, súd uzavrel, že som poškodenú silno tlačil a tým som jej spôsobil popisované zranenia. A čím som ju tlačil? A ako som ju tlačil, ak nie rukami? Jediný možný záver však súd prvého stupňa nechcel prijať. Tento jediný možný záver pri konfrontácii medzi výpoveďou poškodenej a výsluchom znalca a jeho odborným vyjadrením je to, že poškodená klame. Ďalej môžeme skúsiť skontrolovať skutkové zistenia aj s ohľadom na ostatné dôkazné prostriedky a overiť tak takýto záver.

Súd v napadnutom rozsudku tvrdí, že medzi dôkazy odsudzujúcej povahy patrí aj výpoveď Q. J. z prípravného konania, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní dňa 15.10.2018. Svedok chcel pôvodne odmietnuť vypovedať, z dôvodu, že by si privodil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe, no na opakované dopyty prokurátora (čo vyvoláva až určité podozrenie) uviedol, že by mohol privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania blízkej osobe. Pôvodné tvrdenie o tom, že si mohol privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania sebe podľa môjho názoru vyplýva aj z obsahu dôkazného prostriedku, spočívajúceho v oboznámení jeho výpovede z konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9P /15/2018, teda z konania o rozvod manželstva, kde vypovedal ako svedok po poučení. Tam však o žiadnom vyhrážaní zabitím nehovorí. Prečo súd prvého stupňa tento dôkazný prostriedok neakceptoval, hoci iba na podopretie prípadných úvah o dôveryhodnosti výpovede tohto svedka, mi nie je známe, ale celkom to zapadá do postupu, ktorý zvolil súd prvého stupňa.

Ja som teda uviedol, že som poškodenú neškrtil a ani som sa jej nevyhrážal zabitím. Tvrdil som to už v čase môjho prvého výsluchu v procesnom postavení obvineného. Pravdivosť mojej výpovede bola o niekoľko mesiacov potvrdená odborným vyjadrením a výpoveďou znalca. Aký záver z toho urobil súd prvého stupňa? Žiadny, ja som naďalej nedôveryhodný a moja obrana je účelová. Ak som ja toto tvrdil, je zrejmé, že Q. J. nemohol byť svedkom toho, čo sa uvádza v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Čo však o relevancii tohto svedka tvrdí poškodená? „... bola som na zemi, začala som kričať, vybehol Aďo, čo sa deje, syn, vtedy prestal.“ Teda podľa jej slov som mal s týmto útokom prestať až keď „vybehol“ Q. J.. To by však znamenalo, že by mal vidieť ako ju škrtil, ako pokračujem vo fyzickom a verbálnom útoku (zabijem Ťa, odsedím si dva a pol roka).

A čo k tomu uvádza Q. J.? „Ja som nevidel, ako môj nevlastný otec škrtil moju mamu“ Keď ho poverený príslušník PZ konfrontoval s výrokom poškodenej o tom, že som mal so škrtením prestať až potom, ako prišiel z obývačky, na toto uviedol, že to nie je pravda. Teda sám usvedčuje svoju matku z klamstva.

Na tomto mieste je potrebné uviesť aj súdom prvého stupňa odignorovaný dôkaz, ktorý spočíva v elektronickej správe od poškodenej (prečítaná na hlavnom pojednávaní dňa 05.03.2019, hoci absentuje o tom zmienka nielen v zápisnici o hlavnom pojednávaní, ale aj v samotnom rozsudku), v ktorej poškodená uviedla; že svedok počul iba krik, nič viac, že sme sa len hádali. K tomuto dôkaznému prostriedku som sa vyjadril, že je to správa z komunikácie s poškodenou, žiadny iný dôkazný prostriedok toto nevyvracia. Toto potvrdzuje mnou uvádzanú hádku, nič viac. Domnievam sa, že tento dôkaz súd prvého stupňa neobsiahol do hodnotenia dôkazov z dôvodu, že by nemohol potom dospieť záveru podľa vlastnej predstavy.

Súd opomenul aj ďalšie skutočnosti, ktoré tvoria obsah súdneho spisu, prípadne boli aj vykonané ako dôkazy na hlavnom pojednávaní. Týmto skutočnostiam, resp. vykonaným dôkazom však už nevenuje

pozornosť. Sama poškodená v konaní o rozvod manželstva, v prečítanej zápisnici z pojednávania z konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9P/15/2018 uvádza, že svedkom incidentu mala byť naša maloletá dcéra a nie syn Q. J., ale na radu povereného príslušníka (a napriek poučeniu o následkoch krivej výpovede) to zamĺčala. Ďalej z jej podaní vyplýva, že sa sama stavala k skutku aj inak, ako vo svojej výpovedi (vid' napr. prípis zo dňa 27.11.2018, že nepociťovala obavu alebo strach, alebo odpor proti trestnému rozkazu - „skutok sa nestal, ako bolo vypovedané“) .. Či bol z tohto všetkého súd prvého stupňa povinný dospieť k dôvodným pochybnostiach o dôveryhodnosti výpovede poškodenej (spolu s tým, že škrtenie je lož), to je už na zvážení odvolacieho súdu. Ja som však presvedčený, že absencia škrtenia svedčí minimálne o tom, že mi poškodená chcela priťažič. To je to tvrdenie, ktoré malo všetko zosilniť, škrtenie ako úmyselný útok na život a zdravie človeka.

A na záver k výroku o vine - súd prvého stupňa sa vyjadril v ústnom odôvodňovaní vyhláseného rozsudku na hlavnom pojednávaní dňa 05.03.2019, že neskorší vznik zranení som mal preukázať. Tieto vyššie opisované dôvodné pochybnosti však má rozptýliť strana obžaloby, inak riskuje, že neunesie bremeno podanej obžaloby.

Tu chcem ešte uviesť, že ak sa v skutkovej vete napadnutého rozsudku uvádza, že som mal zobrať poškodenej telefón, pretože chcela zavolať políciu, nikto, vrátane súdu, nedokáže vysvetliť, prečo tak poškodená neurobila následne. Prečo poškodená nezavolała políciu, ak cítila dôvodnú obavu o svoj život a zdravie. Ak by to bola urobila, mohla predsa ukázať polícii okamžité zranenia, ktoré som jej mal spôsobiť. Na toto je jediná odpoveď - nemala im čo ukázať. Ešte raz - som odsúdený zato (súčasť skutkovej vety), že som mal poškodenej zobrať telefón v čase, kedy chcela volať políciu, táto si ho následne zobrala (pretože som ho mal len odhodiť) a ona išla na políciu až o 11 hodín neskôr bez toho, aby im predtým telefonovala, hoci so mnou strávila v spálni celú noc.

K výroku o treste:

Ani tento výrok nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a to dokonca aj samostatne bez vzťahu k odôvodneniu výroku o vine. Súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie o. i. aj prečítaním správy o povesti (č. 1. 130), odpisu z registra trestov (č. 1. 67 a č. 1. 134) a výpisu z registra priestupkov (č. 1. 66 a č. 1. 133), tak ako to vyplýva aj zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 05.03.2019 (str. 2). Hoci na tomto hlavnom pojednávaní nebol oboznamovaný dátum, ku ktorému boli tieto údaje žiadané, zo skutočnosti, v akej časti súdneho spisu boli zaradené (odkazuje na ne už obžaloba), je preukázané, že nešlo o správu o povesti (z obce J. C. zo dňa 16.05.2018 - ide o jedinú správu v súdnom spise) aktuálnu a rovnako aj výpis z evidencie; priestupkov a odpis z registra trestov (č. 1. predbieha písomné vyhotovenie rozsudku o viac ako 150 strán, ak je obžaloba na č. 1. 148 - 149, znamená to, že tieto správy a listiny pochádzajú z prípravného konania). To znamená, že súd prvého stupňa si nezabezpečil adekvátny podklad pre posúdenie všetkých otázok upínajúcich sa k výroku o treste. Ku dňu vyhlásenia rozsudku teda nemohol objektívne a relevantne posúdiť uloženie trestu (v prípade výroku o vine) v zmysle ustanovenia § 34 a nasl. Tr. zák.

Hoci teda nejde o aktuálne podklady, môžem si dovoliť uviesť, že odpis z registra trestov sa nezmenil (to však netvorí v danej chvíli obsah vykonaného dokazovania s vplyvom v zmysle ustanovenia § 278 ods. 2 Tr. por.). Pokiaľ som sa v živote nedopustil žiadneho trestného. činu, súd prvého stupňa pri takomto výroku o vine, dospel k nesprávnemu záveru. V zmysle výroku o treste súd; pri jeho ukladaní, uviedol aj ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák. Týmto zákonným ustanovením sa však následne neriadil. Ani z neaktuálneho odpisu z registra trestov nevyplývalo to, že by bol pravdivý záver súdu prvého stupňa o tom, že nezistil u mňa poľahčujúcu okolnosť (str. 4 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Poľahčujúcou okolnosťou je v zmysle ustanovenia § 36 písm. j) Tr. zák. aj vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu. Pri správnom závere súdu prvej inštancie o tom, že na mojej strane nie je priťažujúca okolnosť, mal súd i pri takto nezákonnom a nespravodlivom výroku o vine dospieť k záveru o prevahe poľahčujúcich okolností a do výroku o treste obsiahnuť aj ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 36 písm. j) Tr. zák.

Konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku:

Môj zvolený obhajca po vyhlásení rozsudku zahlásil odvolanie aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, takto je to zaznamenané aj na zvukovom zázname z tohto pojednávania. Súd však v zápisnici napriek tomu zaznamenal výrok o tom, že podávam odvolanie aj proti konaniu, ktoré

predchádzalo trestnému konaniu, čo je nezmysel. Zápisnica nezodpovedá v tomto výroku tomu, čo y skutočnosti odznelo.

To, čo predchádzalo napadnutému rozsudku (konanie), by sa dalo systematicky rozčleniť na viacero okruhov. Prvým je obsah zápisnice o hlavnom pojednávaní. Na tretej strane zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 15.10.2018 je zachytené to, že malo byť vyhlásené opatrenie (podľa § 58 ods. 3 Tr. por.), ktoré je zachytené na takmer polovici tejto strany zápisnice - až po časť „Dokazovanie“. Zo zvukovej nahrávky z celého pojednávania (vyhotovovanej v zmysle ustanovenia § 56 vyhl. MS SR č. 543/2005 Z. z. v aktuálnom znení) je zrejmé, že žiadne takéto opatrenie a žiadne poučenie strán sa neuskutočnilo - celá táto časť zápisnice je vymyslená. V tejto časti je možné teda odvolanie považovať aj za námietku proti zápisnici v zmysle ustanovenia § 60 ods. 1 Tr. por.

Rovnako je tomu tak aj v prípade zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 05.03.2019 - celá časť od vyhlásenia opatrenia podľa § 58 ods. 3 Tr. por. (str. 1 in fine) až po „Dokazovanie“ vôbec neodznela, ide o vymyslenú časť zápisnice. Ani v tomto prípade nejde o opis priebehu úkonu (§ 58a ods. 1 písm. c) Tr. por.). Aj tu je teda na mieste námietka proti zápisnici.

Zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 15 .10.2018 a 05 .03.2019 obsahujú aj ďalšie sporné časti. V zápisnici zo dňa 05.03.2019 sa v úvode uvádza, že súd rozhodol o tom, že pojednávanie možno vykonať po vyjadrení prítomných strán. Žiadne vyjadrenie prítomných strán však neodznelo a rovnako ani súd nerozhodol o tom, že pojednávanie je možné vykonať.

Ak sú niektoré časti v zápisnici uvedené navyše, t. j. napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní nič také neodznelo, resp. nič také sa neudialo; tak sú tu aj časti, ktoré v zápisnici a v postupe súdu prvého stupňa absentujú.

Ide napr. o opomenutie postupu podľa ustanovenia § 277 ods. 5 Tr. por., t. j. súd prvého stupňa napriek tomu, že od pojednávania zo dňa 15.10.2018 uplynulo takmer päť mesiacov, dňa 05.03.2019 sa týmto ustanovením na pojednávaní neriadil.

V zápisnici o hlavnom pojednávaní zo dňa 05.03.2019 však absentuje aj vykonané dokazovanie - a to dokazovanie čítaním listinných dôkazov, ktoré nasledovali po čítaní výpovede poškodenej v konaní vedenom na: tunajšom súde pod sp. zn. 9P/15/2018. Napriek tomu, že môj zvolený obhajca (a musel sa na to osobitne dopytovať, pričom sudca mu neustále zasahoval do prejavu, ako ostatne počas celého hlavného pojednávania - nenechal nikdy nikoho dohovoriť - takto koná človek, ktorý nemá záujem o zistenie objektívnej pravdy, podriaďuje všetko svojej predstave a potom tak vyzerá aj zápisnica o takomto úkone - je nepreskúmateľná a znehodnotená) následne čítal dva listinné dôkazy - správu z el. komunikácie medzi mnou a svedkyňou poškodenou, ku ktorej som sa dokonca vyjadroval, a následne aj upovedomenie z Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi. Napriek tomu sa v zápisnici o hlavnom pojednávaní zo dňa 05 .3.2019 nachádza po výzve na vykonanie zápisnice z konania 9P/15/2018 iba výrok, že „na dotaz samosudcu prokurátor, obhajca, obžalovaný uvádzajú, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.“ Vynechaná sekvencia je nahratá v 33 min 49 sec a nasl. zvukového záznamu z hlavného pojednávania.

Výsledok takéto konania a prístupu k dokazovaniu - aj v rozsudku absentujú medzi vymenovanými dôkaznými prostriedkami tieto dva dôkazné prostriedky. A sú to dôkazné prostriedky, ktoré majú svoju relevanciu. V každom prípade sa tu môžeme oprávnenne dopytovať, kde ostalo právo strany na navrhovanie dôkazov, právo na ich vykonanie a najmä právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ak tieto dôkazné prostriedky predstavujú prekážku v dopredu stanovenom ciele, koná zákonne ten, kto predstiera, že neboli vôbec vykonané? Tu nejde o námietku proti obsahu zápisnice, tu ide o elementárne predpoklady spravodlivého súdneho procesu, alebo ak chceme o postup v zmysle základných zásad trestného procesu (viď ustanovenie § 2 ods. 7, ods. 9 až ods. 12 Tr. por.). Je zrejmé, že tieto dôkazy by museli byť súčasťou zložitého myšlienkového postupu - hodnotenia dôkazov. No nie je možné tváriť sa, že tieto dôkazy neexistujú. Existuje dôvodná pochybnosť, že súd by sa nevedel s týmito dôkaznými prostriedkami vypoariadať a to bol pravý dôvod toho, prečo sa ich vykonanie neuvádza v zápisnici, nie sú v rozsudku a neboli podrobené hodnoteniu osamote a vo súvzťažnosti s ostatnými vykonanými dôkazmi. V procesnej rovine to znamená o. i. aj porušenie ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por.

Ďalšou vadou, ktoré je možné podľa môjho názoru vytknúť konaniu súdu prvého stupňa je aj to, že na hlavnom pojednávaní dňa 15.10.2018 po mojom vyjadrení k prehratému videozáznamu výpovede svedkyne poškodenej, nás samosudca vyzval, aby sme opustili pojednávaciu miestnosť z dôvodu, že bude rozhodovať o podanej námietke zaujatosti. Na tento čas neexistuje ani zvukový záznam. Samosudca však neurobil nijaký úkon, ktorým by túto časť oddelil od hlavného pojednávania. Teda napriek tomu, že išlo o verejné hlavné pojednávanie, ktoré sa konalo za prítomnosti určitých osôb a počas ktorého mal byť vyhotovovaný zvukový záznam, nič také neostalo. Hlavné pojednávanie teda pokračovalo bez prerušenia, za porušenia príslušných ustanovení Tr. por. (§ 249 a nasl. Tr. por.).

Za ďaleko vážnejšie vady v postupe súdu prvého stupňa je však možné označiť niečo iné. V prípade hlavného pojednávania dňa 15.10.2018 je tomu aj to, že súd vykonával nejaké úkony mimo hlavného pojednávania a bez toho, aby boli zachytené na zvukovom zázname. V úvode tejto zápisnice sa uvádza, že pred začatím hlavného pojednávania súd zavolať do pojednávacej miestnosti môjho zvoleného obhajcu, prokurátora a poškodenú. Je zrejmé, že tento úkon sa musel odohrať pred začatím hlavného pojednávania. Prečo však následne po vstupe týchto osôb do pojednávacej miestnosti samosudca neotvoril hlavné pojednávanie už zrejmé nie je. Napriek tomu, že ho neotvoril, zápisnica z neho existuje - dotazovanie poškodenej, jej poučovanie, trvanie na podanom odpore. Ak ide o niečo, čo predchádza otvoreniu pojednávania, ako to môže tvoriť obsah zápisnice z úkonu, ktorý nezačal? Zároveň ako môže súd mimo hlavného pojednávania (nebolo otvorené, čo vyplýva aj z toho, že zvukový záznam z toho poučovania a dopytovania neexistuje) napr. poučovať poškodenú? Uvedené má zásadný význam pre posudzovanie toho, či nevypočutie poškodenej a následné prehratie videozáznamu z jej výpovede z prípravného konania je zákonne vykonaným dokazovaním. Súd ma v zmysle ustanovenia § 278 ods. 2 Tr. por. prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní. Kde však bola prebratá skutočnosť toho, že svedkyňa poškodená nechcela vypovedať? Ak to bolo skutočnosťou prebratou na hlavnom pojednávaní, prečo bolo hlavné pojednávanie otvorené až neskôr a prečo z toho neexistuje zvukový záznam? Ak to teda nebolo prebraté na hlavnom pojednávaní, prečo na to súd prihliadal?

Jednou zo zákonných povinností súdu je poskytnúť náležité poučenie obžalovaným a svedkom pred ich výsluchom. V zápisnici o hlavnom pojednávaní zo dňa 15.10.2018 sa uvádza, že súd ma poučil podľa § 34 Tr. por. a nasl.. Pri prehratí zvukového záznamu z tohto hlavného pojednávania zistíme, že obsah tohto poučenia bol nasledovný: „Obžaloba Vám bola doručená, prečítali ste si ju? Musím Vás poučiť, že máte právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sú Vám v obžalobe kladené za vinu, spôsobom, ktorý Vám bude najlepšie vyhovovať. Máte právo odmietnuť vypovedať. Máte právo nazerať do spisu, robiť si výpisky na moje požiadanie ste povinný tieto mi predložiť. Máte právo zabezpečovať a zaoštarovať dôkazy slúžiace na Vašu obhajobu. Máte právo robiť opravné prostriedky. Máte právo radiť sa s obhajcom aj počas úkonov vykonávaných pred súdom. Nemáte právo radiť sa s obhajcom ako máte zodpovedať na položenú otázku. Porozumeli ste poučeniu? (15 min 42 sec až 16 min 24 sec zvukového záznamu).

Z jednoduchého porovnania týchto výrokov s ustanoveniami § 34 ods. 1 (absencia poučenia o možnosti uvádzať okolnosti, robiť návrhy a podávať žiadosti), ods. 5 (absencia poučenia o význame priznania), § 121 ods. 2 (absencia poučenia, že k priznaniu ma nikto nesmie nútiť, ako aj možnosti ustanovenia obhajcu), ods. 3 (absencia poučenia o odklonoch) Tr. por., je zrejmé, že poučenie nebolo vykonané v rozsahu, v akom to vyžaduje zákon. Zákon je aj tu striktný, nezľavuje z týchto poučení ani v prípade prítomnosti zvoleného obhajcu.

Poučenie poškodenej pred začatím hlavného pojednávania dňa 15.10.2019 nie je zistiteľné ani z obsahu zápisnice a ani zo zvukového záznamu.

Poučenie svedka Q. J. na hlavnom pojednávaní dňa 15.10.2018 (v zápisnici (str. 4) sa konštatuje len to, že svedok poučeniu porozumel) podľa zvukového záznamu (42 min 40 sec - 43 min 03 sec záznamu): „Preto Vašou povinnosťou je hovoriť pravdu, nič nezamlčovať, ináč by ste sa mohli dopustiť trestného činu krivej výpovede. Porozumeli ste poučeniu? Ste v nejakom pribuzenskom pomere k obžalovanému? Musím Vás poučiť, že máte právo odmietnuť vypovedať iba v tom prípade, keby ste sebe alebo svojim blízkym privodili trestné stíhanie. Porozumeli ste poučeniu?“ Porovnaním týchto výrokov s ustanovením § 131 Tr. por. je zrejmé, že poučenie nebolo úplné. Svedok nebol poučený o význame svedeckej výpovede a nebol poučený ani o trestných následkoch krivej výpovede (teda ako

robia ostatné súdy správnym postupom - oboznámením so skutkovou podstatou tohto trestného činu a trestnou sadzbou, teda tak, aby svedok vedel, čo sa neho žiada a čo mu hrozí v prípade, ak nesplní svoju zákonnú povinnosť).

Na hlavnom pojednávaní dňa 05.03.2019 súd pristúpil k výsluchu znalca M.. O. W., ktorý vypracoval odborné vyjadrenie č. 51/2018. Tohto znalca predvolal súd s tým, že si ho aj sám vypočúval, nakoľko návrh na jeho výsluch neurobila ani jedna zo strán. Súd tak urobil napriek kontradiktórnosti trestného konania v štádiu konania pred súdom. Čo som však ja ako strana trestného konania urobil, bolo to, že som navrhol vykonať na hlavnom pojednávaní ako dôkaz odborné vyjadrenie č. 51/2018. Napriek tomu, že súd viedol výsluch znalca, toto odborné vyjadrenie nebolo ako dôkaz vykonané - nebolo prečítané a znalec odpovedal na iné otázky. Zároveň tým na hlavnom pojednávaní nebolo obsiahnuté do dokazovania (napriek návrhu strany v konaní) ani to, že znalec mal k dispozícii kompletný spisový materiál až po podaní obžaloby - napriek tomu súd znalcovi uviedol, že nemal celý spis („Vy ste nemali celý vyšetrovací spis, hej, z toho dôvodu Vás oboznámim s tým, čo asi viete, čo tvrdila poškodená " 3 min 28 sec zvukového záznamu) Ako môže súd tvrdiť, že znalec nemal k dispozícii celý vyšetrovací spis, keď v nálezovej časti odborného vyjadrenia č. 51/2018 sa nachádza výrok, že toto odborné vyjadrenie bolo vypracované na základe kompletného spisového materiálu pod ČVS: ORP-424/NY-PD-2018? Ja som dal vyhotoviť fotokópiu celého vyšetrovacieho spisu a spolu s obžalobou bol tento materiál predložený znalcovi. Takéto tvrdenie súdu prvého stupňa je možné vysvetliť iba tým, že s odborným vyjadrením sa súd neoboznámil a keďže ho nikto ako dôkaz nevykonával, ostalo tomu tak doteraz. Tým okrem práva strany navrhovať vykonanie dôkazov boli porušené aj ustanovenia § 268 ods. 1, ods. 3, ods. 5 Tr. por.

Poslednou vadou ktorú robím jedným z dôvodov odvolania smerujúceho proti konaniu, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku je to, že súd prvého stupňa pri vykonávaní dokazovania porušil ustanovenie § 269 Tr. por. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 05.03.2019 „vykonal“ listinné dôkazy a to tie, ktoré sú uvedené na strane 2 zápisnice o hlavnom pojednávaní z tohto dňa. Hoci súd prvej inštancie v zápisnici konštatuje, že tieto listiny oboznamuje v zmysle ustanovenia § 269 Tr. por., podľa zvukového záznamu (18 min 13 sec) uviedol, že sa čítajú a urobil nasledovné:

zápisnicu o prehliadke tela a fotodokumentáciu z č. 1. 49 - 53 a zápisnicu I5Tp č. I. 136-140 - neboli prečítané ani v časti (hoci tu vyvstáva otázka, prečo vôbec súd v rámci kontradiktórneho konania zápisnicu I 5Tp oboznamoval, presnejšie teda len konštatoval, keď jej vykonanie nenavrhol ani jedna zo strán) a ani pri jednom listinnom dôkaze súd prvej inštancie neumožnil stranám v konaní do nich nahliadnuť.

Vzhľadom na všetko vyššie uvedené navrhujem, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) Tr. por. a § 322 ods. 1 Tr. por., postupom v zmysle ustanovenia § 326 ods. 1 písm. b) Tr. por., uznesením napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

V časti vyjadrenia k odvolaniu prokurátora obhajoba uviedla nasledovné:

„Dňa 26.03.2019 mi bolo doručené odôvodnenie odvolania proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn.: 1T/91/2018-286 zo dňa 05.03.2019, ktoré podal prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza. Týmto využívam svoje právo a k tomuto podaniu strany obžaloby uvádzam v stručnosti nasledovné:

Prvým výrokom podaného odvolania, ktoré neobsahuje len prepis obsahu napadnutého rozsudku, resp. prepis príslušných zákonných ustanovení, je až posledný odsek na druhej strane písomného vyhotovenia toho opravného prostriedku. Tento odsek a dôvody uvedené na ďalšej, poslednej strane odvolania (okrem tretieho odseku, ku ktorému sa vyjadriť samostatne), sú však podľa najlepšieho úsudku len názorom prokurátora, ktorý (na rozdiel od mnou podaného odvolania) nepreukazuje žiadnu chybu v úsudku súdu pri vynesení výroku o treste. Bol som presvedčený, že prokurátor by mal argumentovať v môj prospech pri vadách, ktoré som opísal vo svojom odvolaní - tak, ako je tomu bežné napr. v Českej republike. Prokurátor ponecháva, rovnako ako súd prvého stupňa, bez povšimnutia to, že (v prípade, že pripustíme správnosť výroku o vine) prevažujú poľahčujúce okolnosti. Táto skutočnosť „zmierňuje“ v zmysle ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. trestnú sadzbu. Ak prokurátor opomína túto

skutočnosť, nie je potom zrejmé, čo myslí pod pojmom „dolná polovica“ trestnej sadzby, pretože pri takejto chybe v úsudku sa môže vlastne reálne domáhať hornej polovice trestnej sadzby.

Prvý predpoklad, pre ktorý nepovažujem odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza za dôvodné, je to, že on sám považuje výrok o vine za zákonný. Nebudem tu opakovať svoje odvolanie, no musím sa vyjadriť k tretiemu odseku poslednej strany odvolania prokurátora. V zmysle ustanovenia § 278 ods. 1 Tr. por., môže súd rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu. Prokurátor neberie do úvahy, že spáchanie skutku je potrebné obžalovanej osobe dokázať, t. j. odsudzujúci výrok rozsudku musí byť výsledkom vykonaného dokazovania a nie tvrdenia poškodenej bez akýchkoľvek objektívnych dôkazov. Napriek tomuto prikladá prokurátor tvrdeniam poškodenej váhu priam ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, A navyše to robí spôsobom, ktorým neprípustne rozširuje skutok, pre ktorý sám podal obžalobu. Bránilo niečo prokurátorovi ako „pánovi sporu“ v prípravnom konaní uložiť záväzný pokyn poverenému príslušníkovi PZ, aby ešte rozšíril skutok, pre ktorý mi bolo vznesené obvinenie? Som presvedčený, že nie. Pokiaľ tak neurobil, je absolútne mimo zákonný rámec a realitu trestného konania teraz v odvolaní argumentovať, že výrok o peňažnom treste je nezákonný, pretože som sa „dopúšťal dlhodobu na svojej manželke násilného a agresívneho konania, opakovane ju fyzicky napadol, pričom táto nemala uvedené útoky oznamovať na políciu“ (sic!).

Vzhľadom na uvedené mám zato, že odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza sa domáha nastolenia nezákonnosti (okrem toho, že nenapráva nezákonnosť rozhodnutia a postupu súdu prvého stupňa) a teda nie je dôvodné.“

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného proti výrokom napadnutého rozsudku o vine obžalovaného je dôvodné.

Vzhľadom na to, že v danom prípade bolo zo strany obžalovaného podané odvolanie, smerujúce aj proti výrokom napadnutého rozsudku o vine obžalovaného, bolo povinnosťou odvolacieho súdu najskôr pristúpiť k prieskumu správnosti a zákonnosti týchto výrokov napadnutého rozsudku.

Ako vyplýva z vyššie citovaných dôvodov odvolania obžalovaného, obhajoba primárne namietala správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov.

V súvislosti s odvolaním obžalovaného namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na

to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Z hľadiska hodnotenia dôkazov odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej na záver o hodnovernosti svedeckej výpovede nestačí, že svedok zotrúva na svojej výpovedi a že obsah svojej predchádzajúcej výpovede potvrdil aj po opätovnom poučení o povinnostiach svedka a následkoch krivej výpovede. Zotrúvanie svedka na predchádzajúcej výpovedi nemôže ešte viesť k záveru, že svedok hovorí pravdu. Hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. musí súd vykonávať tak, že uváži všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne, teda skúma, či výpoveď svedka je logická, či sa svedok prípadne aj v menej podstatných okolnostiach neodchýľuje od svojej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí súd zisťovať, prečo k nim dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlení, prečo došlo k týmto rozdielom. Aby potom mohol dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať prečo k nim dochádza a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine (viď R 30/1966). Ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodňovať len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (viď R 6/1970).

Odvolací súd považuje za potrebné tiež poukázať na ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými úvahami sa správal, keď považoval za dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že obžalovaný popiera spáchanie činu tak, ako mu to kladie obžaloba za vinu.

Podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd poukázal na obsah vykonaných dôkazov a hodnotením vykonaných dôkazov sa zaoberal na strane 4, tretí odsek. V tejto časti odôvodnenia uviedol nasledovné:

„Súd po zhodnotení dôkazov tak jednotlivo, ako i súhrnne, hoci obžalovaný poprel, že by sa dopustil nejakej trestnej činnosti, t.j. že by sa on vyhrážal poškodenej zabitím, resp. že by ju fyzicky napadol. Podľa názoru súdu, z prevedeného dokazovania a to z výpovede poškodenej z prípravného konania, kde poškodená podrobne popísala, čo sa v predmetný deň odohralo medzi ňou a obžalovaným, nepriamo aj výpoveďou svedka z prípravného konania Q. J., výpoveďou znalca MUDr. O. W., ako aj listinnými dôkazmi, mal súd preukázané, že dňa 12. mája 2018 v čase okolo 22.00 hodiny obžalovaný v jeho rodinnom dome a to na terase fyzicky napadol poškodenú Žanetu B. a následne sa jej vyhrážal zabitím, pričom tieto vyhrážky u poškodenej vzbudili dôvodnú obavu o jej život. Súd obranu obžalovaného, že výpoveď poškodenej je nedôveryhodná, pretože bola odsúdená právoplatne tunajším súdom, bral len ako účelovú, pretože len samotné odsúdenie poškodenej nemožno brať, že táto osoba je nedôveryhodná, obžalovaný, t.j. obhajoba žiadnym iným spôsobom jej nedôveryhodnosť neverifikovali, pričom súd poukazuje na tú skutočnosť, že aj výpoveďou svedka Q. J. bolo preukázané, že sám počul, ako sa obžalovaný poškodenej vyhrážať zabitím, pričom mu poškodená aj ukázala zranenia na krku a výpoveďou znalca bolo preukázané, že tieto zranenia poškodená utrpela, avšak vylúčil, že by jej ich obžalovaný spôsobil škrténím. Súd preto konanie obžalovaného tak, ako po stránke subjektívnej, tak i po stránke objektívnej kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1,2 písm. a), b) Trestného zákona 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 274/2017 Z.z., pretože obžalovaný sa poškodenej vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, čin spáchal závažnejším spôsobom konania - násilím a na chránenej osobe - blízkej osobe.“

Porovnaním skutkovej vety v obžalobe a skutkovej vety vo výrokovej časti napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd slová v obžalobe „... a oboma rukami ju chytil okolo krku, začal ju škrtiť a silno tlačiť k zemi tak, že plastová stolička ...“ nahradil slovami „... pričom medzi nimi došlo k fyzickému kontaktu a obžalovaný silno tlačil poškodenú tak, že plastová stolička ...“. Ako vyplýva z vyššie uvedenej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por.

nevysvetlil, čo ho konkrétne viedlo k uvedenej zmene skutkovej vety obžaloby najmä za situácie, že podľa obsahu výpovede poškodenej práve a jedine škrtenie jej malo spôsobiť zranenia, ktoré sú uvedené v skutkovej vete obžaloby. Ak si podľa skutkovej vety napadnutého rozsudku okresný súd neosvojil tvrdenia poškodenej o mechanizme vzniku jej zranení, okresný súd nepopísal žiadny iný konkrétny mechanizmus vzniku týchto zranení a ani neuviedol, z ktorých konkrétnych dôkazov vyvodil iný, ako poškodenou uvádzaný konkrétny mechanizmus vzniku jej zranení, je správnosť vyššie uvedenej zmeny skutkovej vety nepreskúmateľná. Vzhľadom na to, že obžalovaný popiera tiež použitie násillia voči poškodenej a vzhľadom na to, že okresný súd v dôsledku vyššie uvedenej úpravy skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba, zrejme neuveril tvrdeniam poškodenej o mechanizme vzniku jej zranení, odvolací súd dospel k záveru o nejasnosti skutkových zistení okresného súdu, správnosť ktorých skutkových zistení je podľa názoru odvolacieho súdu podstatná pre správne právne posúdenie naplnenia aj znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 360 ods. 2 písm. a) v spojení s § 138 písm. d) Tr. zák.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. vôbec nevyplýva, ako sa okresný súd vporiadal z rozpormi, vyplývajúcimi z obsahu vykonaných dôkazov. Podľa názoru odvolacieho súdu práve obsah dôkazov, a to výpoveď svedka Q. J. z prípravného konania a výpoveď znalca M.. O. W., ktoré okresný súd len označil za dôkazy, svedčiace o vine obžalovaného, vykazujú podľa názoru odvolacieho súdu podstatné rozpory vo vzťahu k výpovedi poškodenej.

Odvolací súd v súvislosti s porovnávaním rozdielov vo výpovediach vypočúvaných osôb považuje za potrebné poukázať na to, že v súdnej praxi sa nie výnimočne vyskytujú rozdiely medzi výpoveďami vypočúvaných osôb, čo vyplýva z rôznosti schopností ľudí správne vnímať realitu a túto správne interpretovať. Preto vyššie uvedená súdna prax ustálila, že je nevyhnutné zaoberať sa všetkými, teda aj na prvý pohľad menej podstatnými odchýlkami, pričom v prípade odchýlok musí súd zisťovať, prečo k nim dochádza a výpoveď vypočúvanej osoby hodnotiť aj vo vzťahu k obsahu ostatných dôkazov. Z podstaty účelu výsluchu, ktorým účelom je získať popis vypočúvanou osobou vnímanej udalosti, vyplýva, že východiskovým rámcom je konkrétna udalosť, priebeh ktorej udalosti sa v trestnom konaní zisťuje. Preto z hľadiska vyvodenia záveru o tom, že sa určitá udalosť stala, je podľa názoru odvolacieho súdu ťažko akceptovateľné, ak z výsluchov vypočúvaných svedkov vyplývajú také rozpory, ktoré by nemali existovať v prípade, ak svedkovia pravdivo vypovedajú len o tom, čo skutočne vnímali vlastnými zmyslami.

V danom prípade z obsahu výpovede poškodenej vyplýva, že podľa časového sledu sa jej mal obžalovaný vyhrážať, že ju zabije, keď ju škrtil, počas toho, ako sedela na plastovej stoličke a aj na zemi po páde zo stoličky. Podľa tvrdení poškodenej obžalovaný prestal so škrtением až po tom, čo na terasu z obývačky vyšiel jej syn Q. J.. Q. J. uviedol, že bol v izbe na poschodí a počul krik svojej mamy, preto zišiel do obývačky. Videl ako jeho mama beží z terasy „pri schody“ a obžalovaný beží za ňou, bol nahnevaný a raz povedal mame, zabijem ťa. Svedok nepočul žiadne hádky. Svedok výslovne poprel pravdivosť tvrdenia svojej matky, podľa ktorého tvrdenia obžalovaný po celý čas škrtil poškodenú, s čím prestal až keď svedok vyšiel na terasu z obývačky.

S poukazom na obsah vyššie citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd konštatuje, že okresný súd v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. sa s vyššie uvedenými rozpormi vo výpovediach poškodenej a svedka Q. J. vôbec nezaoberal napriek tomu, že uvedené výpovede by mali opisovať tú istú udalosť, pričom svedok J. výslovne uviedol, že popis jeho matky, s ktorým bol pri výpovedi konfrontovaný, nie je pravdivý. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru odvolacieho súdu nepreskúmateľné, aké konkrétne zistenia a úvahy viedli okresný súd k záveru, podľa ktorého by mal byť obžalovaný usvedčovaný aj výpoveďou svedka Q. J.. Záver okresného súdu, podľa ktorého je obžalovaný „nepriamo“ usvedčovaný výpoveďou Q. J., je podľa názoru odvolacieho súdu máťúci, keďže tento svedok mal vypovedať o tom, čo sa udialo medzi obžalovaným a poškodenou v žalovanej dobe na mieste činu, teda podľa právnej teórie výsluch uvedeného svedka vykazuje znaky priameho dôkazu vo vzťahu ku skutku, ktorý je predmetom obžaloby.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. sa tiež vôbec nezaoberal rozporom medzi poškodenou popisovaným mechanizmom vzniku zranení, uvedených v skutkovej vete rozsudku a závermi v odbornom vyjadrení a výpovedi M.. O. W., podľa ktorých záverov zistené zranenia nezodpovedajú mechanizmu ich vzniku, uvádzanému poškodenou. Preto záver okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, podľa ktorého záveru by mala obžalovaná usvedčovať aj výpoveď M.. O. W., je podľa názoru odvolacieho súdu nepreskúmateľný.

S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného proti výroku o vine je dôvodné pre chyby napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. z ktorého dôvodu s poukazom na ustanovenie § 321 ods. 3, veta za bodkočiarkou Tr. por. v tomto odvolacom konaní neprichádza do úvahy preskúmanie napadnutého rozsudku z titulu odvolania prokurátora proti výrokom o uloženom treste v neprospech obžalovaného. Preto dovolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Po vrátení veci bude úlohou okresného súdu v potrebnom rozsahu znovu prejednať vec so zameraním na odstránenie vyššie uvedených nejasností, pričom bude potrebné vypořadať sa aj s ostatnými námietkami uvedenými v podaných odvolaniach a aj s písomnými podaniami poškodenej v spise, vrátane aj tých podaní, v ktorých popierala pravdivosť svojich tvrdení vo svedeckej výpovedi, za účelom čoho bude nevyhnutné oboznámiť obsah týchto podaní ako listinných dôkazov. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že na odstránenie vyššie uvedených nedostatkov nemal právomoc, nakoľko tieto nedostatky súvisia s hodnotením dôkazov vykonaných pred okresným súdom, ktoré dôkazy nemá právomoc hodnotiť odvolací súd, ktorý ich nevykonal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.